

dant Omfang, at jeg kan tilraade den, thi skulde den beholde sit nuværende Omraade, vilde Skibsinspektørerne blive en Fare for den almindelige Skibsfart, som jeg frygter for vil blive til dens Skade.

Ved Siden deraf vil jeg gjøre et Par enkelte Bemærkninger, og for det Første da den, at jeg ikke tror, det er hensigtsmæssigt, at Besigtelseskommissionernes Formænd udnævnes amtsvis. Jeg tror, at vi maa lagge en Hovedvægt paa, at den Besigtelse af formentlig usdygtige Skibe, der kan være Tale om, kan foregaa meget hurtigt, og jeg er ligeledes enig med dem, der have anset det for nødvendigt at opstille en bestemt Tidsfrist i saa Henseende. Dette vilde ikke være muligt, hvis Besigtelseskommissionernes Formænd skulle udnævnes amtsvis; thi det er klart, at en saadan Mand kan bo saa langt fra det Sted, hvor Besigtelsen skal foregaa, at der kan hengaa Dage, inden han kan komme tilstede, og det maa ikke være Tilfældet. Jeg tror ikke, at der er nogen væsentlig Risiko ved at bestemme, at et Skib af Hensyn til Eftersyn ikke maa stoppes mere end 24 Timer, og det vil kunne ske, dersom hvert Steds Politimester eller Underdommer blev Formand i Besigtelseskommissionen, hvilket forekommer mig at staa i ganske naturlig Overensstemmelse med det andet Lovforslag om Dyrettelsen af Sørenter; thi der er det foreslaaet, at enhver Underdommer skal være Formand i Sørenter. Det forekommer mig, at det derved er naturlig anvist, at han ligeledes bliver Formand for Besigtelseskommissionen, idet han derved vil kunne skaffe sig et Kendskab til Søforholdene, som det forekommer mig vil være en nødvendig Betingelse for, at han ogsaa med Dygtighed kan optræde som Sørentdommer. Er det Tilfældet, at der er Underdommeren, der bliver Besigtelseskommissionens Formand, vil man se, at man i Henhold til en Angivelse fra Skibsinspektørerne kan skaffe Besigtelseskommissionen tilstede i Løbet af en halv Dag, og foretage selve Eftersynet af det paagældende Skib i Løbet af en anden halv Dag. Jeg tror, at giver man Udfigt til, at et Skib kan stoppes længere end 24 Timer, vil Kravet om en fuldstændig Erstatning for alt derved foranlediget Tab ikke kunne afvises, og jeg vil seie til, at sætter man en saadan Tidsfrist, tror jeg ikke, der vil være Væsentligt til Hinder for, at paalægge Skibet dette, altsaa udelukke Adgangen til Erstatning, forsaavidt Skibet ikke stoppes i mere end 24 Timer, medens man derimod, naar Stopningen foregik i længere Tid, maatte give fuld Adgang til Erstatning for det derved forvoldte Tab. — Endvidere vil jeg gjøre den Bemærkning, at jeg tror, at det vistnok er vanskeligt at følge Lovforslaget i det Punkt, der hjemler Autoriteterne Ret til at stoppe et Skib i Forbifæiling. Der indeholdes ikke nogen Bestemmelse derom i Lovforslaget; men idet der hjemles Skibsinspektøren Ret til at gaa ombord

og foretage Eftersyn i et hvilket som helst Skib i hvilket som helst Fart, saa er derved, forekommer det mig, ogsaa indbefattet det Tilfælde, at et Skib blot seiler forbi og ankrer op paa Kjøbenhavns Rhed for at forsyne sig med Et eller Andet, og saa skulde kunne stoppes. Jeg tror, det nu vilde være temmelig ubilligt og kunne foranledige meget betydelige Vanskeligheder i flere Henseender, som jeg ikke her skal komme ind paa. Jeg ser ikke rettere, end at ere danske Skibe udklærede fra Havne, hvor danske Myndigheder i Kraft af Loven have kunnet stoppe dem, er der ikke tilstrækkelig Grund til at give Adgang til at stoppe dem under Seilabsen. Endvidere forekommer det mig, at man bør stærke den Garanti, som ligger i Mandstabs Adgang til Klage, og jeg tror, at man paa dette Punkt har set sig altfor angst med Hensyn til, at Mandstabet skulde være tilbøjeligt til at klage i urette Tid. Jeg er i den Henseende navnlig ikke enig i den Bestemmelse, der blev indført i det andet Thing. I det oprindelige Regeringsudkast hed det nemlig, at mindst 3 Mand af Besætningen skulde have Ret til at kræve Skibet undersøgt af Besigtelseskommissionen, eller paa fremmed Sted af de stedlige Autoriteter. Man satte i det andet Thing — jeg tror efter amerikansk Mønster — den Bestemmelse ind, at der foruden disse 3 Mand tilslige skulde være en Befalingsmand til at klage, forsaavidt der fandtes Befalingsmænd ombord foruden Skipperen. Jeg er af den Mening, at denne Tilsielse vil gjøre Mandstabs Adgang til at klage fuldstændig illusorisk. Mandstabet selv udsætter sig ganske vist for en betydelig Fare ved at klage; det gjør jo enhver Undergiven, som vil klage over sine Joresatte; men det vilde saa at siige være umuligt eller et rent Undtagelsestilfælde, at der skulde findes en Befalingsmand, som vilde risikere sin Stilling ved at tiltræde en Klage af Mandstabet; thi det er jo pænsynligt, at den Styrmand, der vilde gjøre det, vilde stibkkelig faae sin Afsted af vedkommende Rheberi. Jeg er derfor enig med Regeringsforslaget, saaledes som det oprindeligt forelaa, i, at der maa hjemles Mandstabet selv en Ret, og jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Grændse af 3 Mand ogsaa kunde forandres noget, idet der jo er Skibe, som ikke have mere end 3 Mand Besætning, og hvor Klage altsaa ikke kunde finde Sted, uden at hele Mandstabet var enigt derom. Ved Siden deraf tror jeg, at man ogsaa maa være paa det Rene med, at det ikke nytter at paalægge et klagende Mandstabs Erstatningsansvar. Et saadant Erstatningsansvar vilde være fuldstændig illusorisk, og paa den anden Side er det jo klart, at der maa blive Spørgsmaal om Strafansvar, men at et Strafansvar selvsølgelig kun kan være tilstede, hvor de Vedkommende have klaget uden rimelig Grund. Det, at en Klage ikke giver Anledning til, at Skibet egentlig standses, kan ikke